

det Enhver af Forsamlingens Medlemmer at høre, hvorledes Finanzministeren har nægtet at betale de extraordinære Omkostninger ved Borgervæbningen, og hvorledes ogsaa Kjøbenhavns Communalbestyrelse har nægtet det Samme; thi det er det bedste Beviis for, hvorledes disse 2 Autoriteter søge at varetage det dem overdragne Hverv, ikke at udgive flere Penge, end det er stricte nødvendigt, og de efter Lovgivningen ere forpligtede til. At det naturligtvis maa have medført en ubehagelig Stilling for den høitærede Justitsminister, er ganske naturligt; men det forekommer mig dog ikke, at deri kan søges nogen egentlig Grund for, at det er mere end en forbizgaaende Tilstand, saaledes som det af den ærede Taler, der nylig havde Ordet, er blevet bemærket. Naar iøvrigt den høitærede Justitsminister formener, at et saadant Forhold ikke vil kunne undgaaes undtagen derved, at et fast Tilskud af Staten bliver bestemt til Borgervæbningen, og at saaledes Kjøbenhavns Communalbestyrelse bliver den, der i Forening med Justitsministeren har at bestemme Udgifterne og Udgifternes Størrelse, hvorved altsaa Justitsministeren blev sat istand til ikke at have Correspondence med mere end een Autoritet, og Sagen saaledes derved vilde blive langt lettere at jevne, da tvivler jeg paa, at det vil kunne opnaaes ved § 34. Den høitærede Justitsminister har allerede anerkjendt, at det ikke vil være sandsynligt, at det vil blive forandret ved den aarlige Finanzlov, men det er vistnok langt mere rimeligt, at, naar en saadan Udgiftssum aarlig skal bevilges af Rigsdagen, vil ogsaa Rigsdagen gaae ind paa at bedømme de enkelte Udgiftsposter, og saa kommer man dog ind paa det svævende Gebeet. Den høitærede Justitsminister er ligesaa lidet sikker paa, at Udgifterne vilde blive bevilgede som hidtil. Dersom det skulde opnaaes, forekommer det mig, at der gives kun eet Middel dertil, og det er, at Staten formelig indgif en Contract med Kjø-

benhavns Commune, ifølge hvilken den forpligter sig til at give et vist aarligt Tilskud til Borgervæbningen. Under denne Form vilde naturligtvis Rigsdagen være bunden til at tilstaae Pengene og opfylde den saaledes indgaaede Contract. Men saalænge man gjør det til en LovgivningsSag, da maa man ogsaa erindre, at Lovgivningen er underkastet den lovgivende Myndighed, og at den lovgivende Magt ligesaa vel kan forandre en tidligere given Lov, som den kan vedtage en ny Bestemmelse.

Røster: Uden at ville forlænge Forhandlingerne over denne Paragraph, hvis Banffelighed jeg erkjender, vil jeg blot tillade mig, næst efter at erklære, at jeg foretrækker Udfæstets Paragraph for Udvalgets Redaction, at henstille til Overveielse, som der sikkert vil blive Tid nok til, forinden Sagen atter kommer frem, om man ikke kunde komme ud over disse Banffeligheder derved, at Staten paatog sig visse Classer af Udgifter til Kjøbenhavns Borgervæbning. Ligesom det allerede er bestemt i § 21, at Staten skal besto Waaben, Lædertøi og Ammunition og vedligeholde de fornødne Artillerievaaben, saaledes formener jeg ogsaa, at der her kan opføres visse Arter af Udgifter, som det for Fremtiden skulde være Statens Forpligtelse at udrede, imedens de andre Udgifter blive tilbage som Communen alene vedkommende. Jeg troer, det er en Naade, paa hvilken man kunde komme ud over disse Banffeligheder, og som jeg vil henstille til Overveielse af sagkyndige Medlemmer af Thinget.

Da Ingen videre ønskede at yttre sig, gif man over til Afstemning hvorved:

1) Udfæstets § 31:

Compagniecheferne og de dem overordnede Officerer, samt Chefs-, Corps- og Bataljonsadjutanterne nyde, saalænge de forblive i saadan Tjeneste, en passende Godtgjørelse for Udgifter til at gjøre sig beredue, til Skrivematerialier, Armatur og Munderingskammer m. m. vedtoges med 28 Stemmer mod 2.